

Č. 2260.

Legionáři: K pojmu legionáře podle vl. nař. ze 27. července 1920 č. 470 Sb.

Řízení před nss-em: K § 2 zák. o ss (porušení práva).

(Nález ze dne 24. dubna 1923 č. 6892.)

V ě c: JUDr. Bedřich Ž. v Praze proti ministerstvu národní obrany (min. místotaj. D. J. Pešout) stran přesazení do stavu mužstva ve vlastnosti prostého domobrance a nepřiznání charakteru legionáře.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — —

Rozhoduje ve věci samé, neshledal nss stížnost důvodnou.

Při převádění ze starého branného poměru do nového ve smyslu branného zák. z 19. března 1920 č. 193 Sb. a provád. nařízení k němu ze dne 27. července 1920 č. 470 Sb. byl st-l přesazen do stavu mužstva jako domobranec a byl o tom vyrozuměn. Toto opatření mohl by brát před nss-em v odpor jen tenkrát, kdyby tvrdil, že opatření to se nemělo státi, ku př. proto, že pro svůj věk nebo z jiných důvodů nepodléhá vůbec branné povinnosti, nebo že měl být převeden do stavu gažistů. To však st-l netvrdí, na opak v rozkladu ze dne 29. listopadu 1921 sám výslovně uvádí, že náleží do II. zálohy pražského pěšího pluku jako prostý voják. Netvrdí tedy porušení práva.

Otázka, bylo-li velitelství domobraneckého okresu v Plzni k vydání tohoto opatření kompetentním, je pro stěžovatelovo právní postavení irelevantní, neboť pokud se takové opatření v naznačeném směru nedotýká nějakých práv jednotlivce, jde o akt vnitřní evidence záložníka, na který tomuto nepřísluší žádné ingerence.

Tvrzení, že rozhodnutí ministerstva je nezákonné, poněvadž nezrušilo opatření plzeňského velitelství, jež podstatou svou je prý degradací st-le, je bezdůvodné. Obsahem jeho jest, jak již řečeno, převedení do nového branného poměru jako prostého domobrance, a slovo »přesazen« neznamena než »přeložen, převeden nebo vřaděn« po rozumu předpisů cit. nařízení. Správnost tohoto aktu st-l připouští a netvrdí, že by mu příslušela hodnost důstojnická. Není tu tedy degradace a proto ani tvrzené nezákonnosti.

Konečně spatřuje stížnost nezákonnost v tom, že nebylo rozhoduto, že st-li náleží titul a charakter neprivilegovaného legionáře ve smyslu § 19 vl. nař. z 27. července 1920 č. 470 Sb., jak se domáhal rozkladem. Takový nárok neexistuje. Pokud s pojmem legionáře jsou spojena jistá práva (zákon ze dne 24. července 1919 č. 462, ze dne 9. dubna 1920 č. 234 a § 17 zákona ze dne 30. ledna 1920 č. 81 Sb.), musí vykazovati legionář jistou kvalifikaci (příhláška resp. vstup do legií před 28. říjnem 1918), kterou st-l, jak sám doznává, nemá. Jen o této kvalifikaci jako legionářské mají úřady rozhodovati. Že by osoby později do čsl. zahraničního vojska vstoupivší měly právo na označení »legionář« nikde není stanoveno; ani z § 19, 28 neb 14 cit. nař. č. 470 Sb. neplyne, že by osoby v něm uvedené měly být vedeny v evidenci s označením jako »legionáři«.

Z těchto důvodů bylo stížnost směřující proti rozhodnutí ze dne 30. prosince 1921 zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2261.

Zdravotnictví: Zákon lékárnický z 18. prosince 1906 č. 5 ř. z. z r. 1907 poskytuje majitelům existujících lékáren v řízení správním postavení strany toliko v jediné otázce, zda totiž povolením nové lékárny nebude ohrožena existenční schopnost jejich vlastní veřejné lékárny, zřízené ve zvoleném stanovišti nové lékárny nebo v okolí.

(Nález ze dne 24. dubna 1923 č. 7010.)

Prejudikatura: Boh. 1867 adm.

Věc: Arnošt P. a Jindřich W. v Místku proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy (min. taj. B. Židek — za zúčastněnou stranu E. R. adv. Dr. K. Šauer z Prahy) stran zřízení lékárny.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná. Zúčastněné straně se útraty nepřisuzují.

Důvody: — — — — —

Jde o stížnost majitelky a nájemce sousední lékárny proti rozhodnutí úřadu, kterým byla zúčastněné straně udělena koncese k provozování veřejné lékárny přes námitky st-lů, vznesené v řízení správním.

Před řešením námitek stížnosti ve věci samé třeba především uvážit, do jaké míry poskytuje zákon st-lům postavení strany v řízení správním, a pokud v důsledku toho mohou naříkati konečné rozhodnutí správního úřadu stížností k nss-u.

Zákon ze dne 18. prosince 1906 č. 5 ř. z. z r. 1907, chtěje chrániti existující již lékárny, ustanovil v § 10, odst. 3, že koncese k zřízení nové lékárny nemá býti udělena, jestliže by tím ohrožena byla existenční schopnost některé z veřejných lékáren, jež ve zvoleném stanovišti neb okolí již existují.

Zachovávání tohoto materiálního předpisu právního zabezpečil zákon také předpisy rázu formálního tím, že majitelům veřejných lékáren, kteří mají za to, že by existenční schopnost jejich lékáren byla povolením nové lékárny ohrožena, poskytl právo brániti se proti povolení nové lékárny námitkami dle § 48, odst. 2 a když by úřad přes včasné námitky jejich koncesi udělil, bráti rozhodnutí jeho v odpor dle § 51, odst. 3. cit. zákona.

Z předpisů těch je patrné, že zákon poskytuje majitelům existujících lékáren v řízení správním postavení strany pouze v jedné otázce, totiž zda povolením nové lékárny nebude ohrožena existenční schopnost vlastní jejich lékárny.

Mohou tedy majitelé existujících lékáren povolení nové lékárny po stránce věcné jen potud bráti v odpor, pokud tvrdí, že udělením koncese byl porušen předpis § 10, odst. 2 cit. zákona z důvodu, že nová lékárna ohrozí existenční schopnost vlastní jejich lékárny, po stránce formální pak, pokud namítají, že jim postupem úřadu zejména nedbáním předpisu § 48, odst. 2 cit. zákona stížena neb znemožněna obrana proti porušení předpisu § 10, odst. 2 cit. zákona.